

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: Tidlig Skilsmisse (DK)

Citation: Aarestrup, Emil: "Tidlig Skilsmisse (DK)", i Aarestrup, Emil: *Udvalgte digte*, udg. af Dan Ringgaard , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1999, s. 185.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aarestrup07val-shoot-workid77540.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte digte

Tidlig Skilsmisse

Det var den aarle Morgen.
I Teltet stod Dragonen
Og vikled Purpurskjærfet
Om Livet paa Baronen.

Og rakte ham hans Pallask,
Hans Hjelm med Hestehalen,
Saa blank, som var den nylig
Hentet i Vaabensalen.

Og førte frem hans Ganger,
Den lysebrune, høie,
Der vendte mod sin Herre
Det melankolske Øie.

Og i de brede Hylstre,
De guldbrodeerte, satte
Hans sorte Rytternæver
Pistolerne, skarpladte.

Og langsomt steg i Sadlen
Den adelige Fændrik,
Og sagde til Dragonen
Med sagte Stemme: Hendrik!

Ifald jeg ikke kommer
Igjen - som nok kan være -
Besørg mig disse Breve,
Og siig, det gjaldt min Ære.

Han gav sin Hest af Sporen,
Ildgnister fløi fra Hoven;
186 De sorte Krager svang sig
Med Skrig op over Skoven.

Der faldt et Skud langtorte -
Og et endnu - ei flere;
Men paa den lyse Hvelving
Steg Solen meer og mere.

Det blev den mørke Aften.
Fra Slottet ned i Dalen
De høie Vindver straalte
Og kasted Lys fra Salen.

Orchestret lød. Mundskjænken
Igennem gyldne Haller
Med Purpurviin sig trængte
I funkende Krystaller.

Den unge Frøken, yndig,
Skjøn som en Bajadere,
Slap pludselig i Dandsen
Sin sorte Cavaliere.

Hun lyttede, hun hørte -
Hun hørte det alene -
En sagte Lyd langtorte,
Et Trav paa Broens Stene.

Hvor steg og sank de runde,

De liliehvide Skuldre -
Hun hørte ei Trompeten,
Ei Paukens Hvirvler buldre -

187

Hun kikkede fra Ruden
Ud i det natlig Dunkle -
Hun saae i Slottets Gjenskin
En Hjelm, et Kyrads funkle

I hendes Løb paa Trappen
Guldkammen fløi af Haaret,
Den hele Blomsterfletning,
Hun nylig havde baaret.

Det var ei ham, hun vented.
Med Sorgens Budskab skrevet
I sine mørke Miner
Dragonen bragte Brevet.

Hun rev det fra hinanden -
Hun svimled - faldt som knuset -
Man finder intet Marmor
Deiligere strakt i Gruset.

Det er den aarle Morgen.
Det røde Skjær af Solen
Farver den gamle Frøken,
Som slumrer i Lænestolen.

Ferskentræerne blomstre
Og Mandlerne i Haven;
Men hendes Hud er falmet
Som Alabast paa Graven.

Der staaer et Liigvers skrevet
I Furerne paa Panden,
Og sine blege Hænder
Hun folder i hinanden.

188

Medynksom Kakaduen
Sit gule Hoved bukker,
Betragter sin Veninde
Med store Blik, og sukker.

Paa Sovekamrets Damask
Et Malerie sig strækker,
Og Blomsterurnen yndigt
Mod det sit Indhold rækker.

Der sees han, som han leved,
I ridderlige Fore,
Med Purpurskjærf om Livet,
Med Hjelmbusk og med Spore.

Med Panden, tung og sænket,
I mørke Lokkers Skygge
Med Læberne, som kløftes
Af Ungdom og af Lykke.

Men med en Smertes Alvor
I sine Blik, som vidste
De selv forud, hvor tidligt,
Hvor snart de skulde briste.